

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 106/04-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 910/96, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2004 doručená sťažnosť I. K. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 910/96.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že v súdnom konaní vedenom na okresnom súde proti nemu a jeho rodine pod sp. zn. 7 C 910/96 uznesením z 30. júna 1998 bolo konanie zastavené. Vzhľadom na to, že sa okresný súd tým dopustil závažného pochybenia, podal sťažovateľ odvolanie, pričom uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 118/00-100 z 31. júla 2000 bolo jeho odvolanie odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou. Proti uzneseniu krajského súdu podal 25. augusta 2000 na okresnom súde dovolanie, ktoré okresnému súdu doručil 28. augusta 2000. Hoci odvtedy prešlo viac než tri a pol roka, okresný súd spis stále ešte nepredložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) za účelom rozhodnutia o podanom dovolaní. Uznesením okresného súdu sp. zn. 7 C 910/96 z 22. júna 2001 bolo sťažovateľovi odňaté oslobodenie od súdnych poplatkov a na základe jeho odvolania bolo toto uznesenie potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 477/01-120 z 31. decembra 2001. Sťažovateľ podal aj proti tomuto ďalšiemu uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré doručil okresnému súdu 13. marca 2002. I od podania tohto dovolania uplynuli už dva roky bez toho, aby bol spis predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie.

Uvedeným postupom okresného súdu boli podľa sťažovateľa porušené jeho základné práva vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 ústavy a z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie uvedených základných práv, prikázal okresnému súdu konať vo veci sp. zn. 7 C 910/96 bez zbytočných prietahov a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 80 000 Sk, ako aj náhradu trov konania.

Po doručení sťažnosti ústavný súd 19. marca 2004 požiadal okresný súd o zaslanie spisu sp. zn. 7 C 910/96. Z odpovede okresného súdu doručenej ústavnému súdu 29. marca 2004 vyplynulo, že spis sa už na okresnom súde nenachádza, lebo 16. marca 2004 bol zaslaný najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní. Na základe výzvy ústavného súdu najvyšší súd spis zaslal ústavnému súdu 10. júna 2004.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 910/96-78 z 20. júna 1998 vyplýva, že v právnej veci žalobcov J. a H. R. proti žalovaným J. a M. K. o popretie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bolo konanie zastavené, lebo žalobcovia vzali svoju žalobu ešte pred prvým pojednávaním späť.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 Co 118/00-100, 4 Co 119/00-100 z 31. júla 2000 vyplýva, že odvolanie sťažovateľa a M. K. proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 910/96-78 z 30. júna 1998 bolo odmietnuté s poukazom na to, že odvolanie nepodali oprávnené osoby. Išlo totiž o späťvzatie žaloby pred prvým pojednávaním, a preto odvolatelia neboli dotknutí na svojich právach.

Z dovolania sťažovateľa doručeného okresnému súdu 28. augusta 2000 vyplýva, že napáda uznesenie krajského súdu č. k. 4 Co 118/00-100, 4 Co 119/00-100 z 31. júla 2000 preto, lebo sa javí ako nezákonné.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 910/96-114 z 22. júna 2001 vyplýva, že sťažovateľovi bolo odňaté oslobodenie od súdnych poplatkov priznané pôvodne uznesením okresného súdu č. k. 7 C 910/96-89 z 11. februára 2002, pričom sa mu zároveň neustanovuje právny zástupca pre účely dovolacieho konania. Podľa názoru okresného súdu došlo k zmene majetkových pomerov sťažovateľa, ktorá odôvodňuje aj odňatie poplatkového oslobodenia.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 Co 477/01-120 z 31. decembra 2001 vyplýva, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 910/96-114 z 22. júna 2001, pričom sa plne stotožnil so závermi okresného súdu.

Z dovolania sťažovateľa doručeného okresnému súdu 13. marca 2002 vyplýva, že podal dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 4 Co 477/01-120 z 31. decembra 2001, keďže toto uznesenie je diskriminačné, lebo je nepriamym nástrojom, ktorým sa mu má brániť v prístupe na súd.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 69/2004, 2 Cdo 117/2004, 2 Cdo 118/2004 z 19. mája 2004 vyplýva, že najvyšší súd konanie o dovolaniach sťažovateľa proti uzneseniam krajského súdu sp. zn. 4 Co 118/00, 4 Co 119/00 z 31. júla 2000 a sp. zn. 4 Co 477/01 z 31. decembra 2001 zastavil, keďže sťažovateľ ani napriek výzvam okresného súdu o zvolenie advokáta pre dovolacie konanie v stanovenej lehote si advokáta nezvolil, a preto neboli splnené všetky zákonné podmienky na to, aby mohlo dovolacie konanie prebehnúť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade okresného súdu, a označeným základným právom (na prejednanie veci bez zbytočných priet'ahov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ pre záver o možnom porušení uvedených základných práv. Takúto súvislosť nemôže podľa názoru ústavného súdu vytvárať procesná situácia, v ktorej sťažovateľ síce podal dovolania, ale z jeho obsahu a predošlého konania je zjavné, že ide o dovolania, ktoré nemôžu byť predmetom meritórneho konania na najvyššom súde, keďže sťažovateľ nesplnil jednu zo základných podmienok tohto konania, lebo si nezvolil právneho zástupcu, hoci je to v prípade jeho osoby povinné.

Ústavný súd z týchto dôvodov nepovažuje dobu, ktorá uplynula po podaní odvolaní do predloženia spisu najvyššiemu súdu za takú dobu, ktorá by reálne zakladala možnosť skúmať porušenie označených základných práv. Účastník konania, ktorý sám nesplnil svoju zákonnú povinnosť a vytvoril tým prekážku pre riadny priebeh súdneho konania, nemôže úspešne namietat' porušenie základných práv, na ktoré sťažovateľ poukazuje.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2004